

lille Eksempel. Man ved, at i offentlige Sager maa man ikke lade Bøderne tilfalde andre Kasser end dem, Loven foreskriver, ikke heller naar Sagen afgøres ved et Tilbud, som modtages af Dommeren. Men i private Sager maa man komme overens om, til hvilken Kasse Bøden skal gaa, og der kan jeg sige som min Erfaring, at naar der er nogen, der kommer i den Nødvendighed, at han skal betale en Bøde, og vil have Sagen afgjort i Retten ved et Forlig, saa stiller det sig jævnlig saaledes for mig, at der kommer Tilbud, meget kærkomne Tilbud om, at disse Bøder maa tilfalde „Foreningen for Plantning“, thi de Folk, der komme i Retten, ved, at det er en Sag, jeg elsker. Det er ganske ubestrideligt, at det er en Interesse, som i det Øjeblik sidder lyslevende paa Dommersædet, ganske vist ikke en personlig Interesse, men Interesse for en Sag, og den er lige saa stærk og kan i hvert givet Øjeblik komme frem. De, der komme i Retten, vide, at det er en Bøde, som Dommeren kan lide. Om det gaar saaledes med Politikasserne, derom tør jeg intet sige, thi jeg kan ikke se ind i andre Dommeres Hjerter, men det skulde dog være ganske besynderligt, om det ikke skulde forholde sig saaledes, at det glædede mængden en Dommer, at den Kasse, hvorefter der kan gøres saa meget godt til Fordel baade for de ulykkelige, der have begaaet en Forseelse og som skulle reddes, og til Gode for dem, der ere Rettens Medhjælpere og Tjenere, faar en Indtægt. Det skulde undre mig, om der ikke findes en hel Del saadanne Tilfælde. Altsaa jeg tror, det vilde være til virkelig Nytte for Retsplejen, at Dommeren ogsaa i disse Tilfælde blev saa interesset, som han bør være. Dette Punkt har jo for øvrigt den bedste Udsigt til at blive tilfredsstillende ordnet. Hvorledes end Afstemningen falder her, ville vi mellem 2den og 3die Behandling forhandle med den ærede Justitsminister om den mest passende Ordning. — Hvad Forslaget om det faste Udvalg, som er foreslaaet i § 1080 angaar, ere de, der ikke have sluttet sig til Forslaget om, at Paragraffen skal udgaa, saaledes stillede, ikke at de ere Forslagsstillere, at de, da Lovforslaget indeholder Bestemmelsen, ikke have fundet tilstrækkelig Grund til at stemme det ud. Hele den Fremstilling, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Oscar Hansen) gav til Motivering af Flertallets Forslag om, at Paragraffen gaar ud, var, hvor veltalende den end med Rette betegnedes af den

ærede Justitsminister, i Virkeligheden ganske ensidig, og den ramte i det væsentlige ved Siden af. Sagen er nemlig den, at de Raad, som han ligestillede det med, Jernbaneraadet og andre, have den væsentlige Forskel fra det her foreslaaede, at hine Raad ere Erklæringsraad, det er Raad, der ere satte til paa Regeringens Forlangende at afgive Erklæring i Sager, som ere Lovgivningsgenstande eller Administrationsgenstande. Men dette Raad er slet ikke noget Erklæringsraad. Vi vare først i Udvalget betænkte paa at udtrykke noget nærmere det, som i Virkeligheden er Meningen, nemlig at det er et Iagttagelsesraad, et Raad til at indhente Erfaringer og, naar det selv finder Anledning dertil, at tage Initiativet til Forestillinger om, hvad der mangler; men da et Flertal vilde foreslaa, at hele Paragraffen gik ud, gjorde vi hverken dette, ej heller opstillede vi et Forslag, der var paa Bane, nemlig at indskrænke Raadets Varighed til en Forsøgstid. Forslaget foreligger altsaa rent. Vi have hørt, hvad den højtærede Justitsminister har sagt til Forsvar derfor, og jeg gør endmere, hvad den højtærede Justitsminister selv gjorde: henstiller til det høje Ting, hvad det i saa Henseende finder for godt at vedtage.

Justitsministeren (Alberti): Jeg skal gerne i Tilslutning til den ærede Ordførers udtale, at for saa vidt disse Ændringer bortfalde paa den ene eller anden Maade, skal jeg, saa snart Oplysninger foreligge, lade udarbejde og her i Tinget forelægge et Lovforslag om, at Bøder efter Straffedomme ikke fremtidig tilfalde Politikasserne.

Oscar Hansen: Den ærede Ordførers Bemærkning om, at min Argumentation ramte ved Siden af, var i høj Grad utilfredsstillende, for saavel Jernbaneraadet som Kirkeraadet drøftede selvstændigt Forholdene og gjorde Indstillinger, og det er jo i hvert Fald det, som er paatænkt her. Den ærede Justitsminister takker jeg for den Maade, hvorpaa han besvarede mit Slutningssspørgsmaal. Kun beklager jeg — men det er jo forstaaeligt, at der efter 10 Dages Forhandlinger kan indtræde en lille Misforstaaelse — at han har forvekslet Harne med logisk Ræsonnement. Jeg har, hvad der var min Pligt, villet vise, hvad der kom ud ved rent logisk at pille Sagen fra hinanden og se, hvad der fra forskellige Sider var at se. Da Ministeren i disse Dage har udvist en